

Vervolgverhaal van Herman de Werd: Inspecteur Levensverzekering 18N45

Zo mag ik mij nu in 1957, na een gedegen opleiding in den Haag in de assurantiewereld en daarbuiten trots voorstellen. Een functie overigens met wel enige tegenstrijdigheden. Natuurlijk reis ik met de trein eerste klas. Een Inspecteur van 18N45 hoort zo te reizen vindt de Directie. Dus voor een afgezwaaide Koopvaardijofficier een geheel nieuwe ervaring waarbij ik met verbijstering terug denk aan volgepropte trams in Rio de Janeiro terwijl een riksja in Bangkok wel als hoge luxe werd beschouwd. Hoewel de titel Inspecteur associaties oproept met Politie, Brandweer, Warendienst en Toezicht op Slachthuizen, wordt het mij alras duidelijk dat ik in feite niks te inspecteren heb, behalve dan het oliepeil en de bandenspanning van mijn Kever.

Op strooptocht in Eindhoven

Hier is de man die U zekerheid brengt

Laat hem zonder aarzeling binnen! Immers, hij is de afgezant van *De Nederlanden* van 1845. Met hem kunt U in goed vertrouwen spreken over wat U zo na aan het hart ligt: de toekomst van Uw gezin.

Met hem kunt U het denkbeeld van een „LEVENSVZERKERING“ van *alle* kanten bekijken. Hij zal Uw probleem overdenken en behandelen alsof het zijn eigen gezin betref - met menselijke en deskundige belangstelling voor Uw zeer persoonlijke omstandigheden en wensen.

Het resultaat? Een Levensverzekering die U in alle opzichten past „als maatwerk“.

Dat is het principe van de 1845-man. Laat hem zonder aarzeling binnen!

Uw assurantierman - Uw vertrouwensman

DE NEDERLANDEN

Alle verzekeringen

Een andere tegenstrijdigheid is dat ik als voorname eerste klas reiziger 's avonds met een gehaide tussenpersoon de betere buurten van Eindhoven mag afschuimen op geboorteadressen. Een ziel slopend werk mag u van mij aannemen. Vooral als het regent. Het Eindhovens Dagblad publiceert vrijwel iedere dag de vers geboren inwonertjes met naam en adres. De ontmoediging is dat de rijke peer, die we nu op het belang van een studieverzekering voor zijn nieuwe telg te gaan wijzen, meestal bij Philips werkt. Van het Industrieel Assurantie Kantoor van deze lampenfabriek krijgt iedere Philippiaan een flinke bonus op iedere levensverzekering die hij op eigen leven sluit. Helaas werkt het I.A.K. uitsluitend met de Nationale Levensverzekering-Bank. Wat dat betreft pakken we er dus flink naast. Niet getreurd want de avond met mijn studieverzekeringen-stroper zijn leerzaam. Hier een paar tips: Zet je auto nooit voor deur van de cliënt waar je zit! Bij het aanbellen aan de zijde van het deurslot gaan staan zodat men de deur wijd moet openen om te zien wie ervoor staat, anders word je door een smalle deurspleet al afgepoeierd. Als mevrouw open doet altijd innemend lachen en naar mijnheer vragen. Het betreft een financiële kwestie zeg je. Ze mag thuis alles te vertellen hebben, maar de financiële zaken worden door haar man gedaan. Haar in eerste instantie nooit feliciteren met de geboorte van de kleine want dan ruikt haar man lont wanneer zij vertelt dat er twee kerels voor de deur staan. Als mijnheer zelf opendoet innemend lachen en hem van harte feliciteren met zijn zoon alsof je met genoeg aan zijn totstandkoming hebt meegewerkt. Dus onze kleine man; onze lieve meid! Afhankelijk van de verschijningsvorm van mevrouw geeft mijn leermeester Van Geneugten* die tip likkebaardend door.

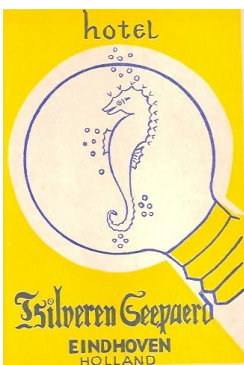
“Bij voorkeur bezoeken we natuurlijk mensen waarvan we weten dat ze niet bij Philips werken; artsen en zo,” orakelt hij verder. Goede mensen in hun vak maar meestal geen bèta-kampioenen, en door hun studie weinig tijd gehad naar een leuke vrouw te zoeken. Dikwijls getrouwd met een gewiekste verpleegster. Hij kan zich zijn nieuwe zoon wel als arts voorstellen. Zijn dochter nauwelijks of niet. Dus bij weerstand in die richting afhaken. Als het waait en regent vragen of je even in de gang mag komen. Je

papieren worden anders zo nat. Dat mag meestal, want de dokter staat zelf ook te vernikkelen van de kou. Je staat nu binnen en dat is de eerste winst. Als er aan de kapstok vijf kinderjasjes hangen het gesprek niet langer houden dan beleefd is. Voor de zesde sluit hij echt geen studieverzekering meer. Ongeacht de groeiende negatieve resultaten avond op avond stelt Van Geneugten altijd voor iets bij de Chinees in de Vrijstraat te gaan eten. Een paar loempia's met saté minstens. Met een "Proost op Piet Heering!" (de President-directeur van 18N45) keilt hij met een flink glas bier de laatste saté resten weg. Ik mag het als een eer zien in deze Piet Heering te vervangen, zij het dan via mijn onkostenstaatje. Na een maand ben ik dit gedoe beu en als hij op een avond weer voorstelt even langs de Chinees te gaan rij ik daar braaf naar toe, open netjes de deur voor hem wens hem een smakelijk eten en rij naar huis.

Zoals gewoonlijk begint de dag met een gang naar het Hotel-restaurant " 't Silveren Seepaerd" een bulkend chique tent, waar rond tien uur 's morgens de hele assurantie kliek van Eindhoven verzameld is. Daar vertel ik mijn directe chef Piet Dreissen het verhaal van de vorige avond. Dreissen is hier, als joviale Bourgondiër, wel het middelpunt van vriend en vijand. Een grote kerel, fors postuur en glimmend kaal. 's Zomers rijdt hij met open dak en lijkt dan een roze badmuts te dragen. "Ik weet nu hoe het zit jongen, maar je kunt een ouwe

aap als Van Geneugten geen nieuwe smoelen leren trekken. Ik zal wel eens met hem praten." Later blijkt dat hij dat ook heeft gedaan.

Een bijkomend voordeel van deze Seepaerd-ontmoetingen is dat ik ook inspecteurs van de Nationale leer kennen. Na de snode anti-Nationale opleiding in den Haag, kom ik tot de ontdekking dat hun inspecteurs gewoon ademen net als echte mensen. Geen bokkenpootjes of gouden vleugels hebben, normaal met hun mond praten en koffie drinken. Over zaken wordt weinig gesproken of in zeer overdreven zin. Dan deelt een Nationale-collega achteloos mee dat hij de vorige dag een levenpost heeft gesloten van een bedrag waarbij het jaarinkomen van Anton Philips verbleekt. Dus dat valt dan in de emmer "Afval". De enige band die ons bindt is de afkeer van "De Zwitserse" een concurrent die hun tussenpersonen een dot provisie uitkeert,

meer dan onze twee maatschappijen kunnen of willen.. Hun "Zwitserse" inspecteur zien we dan ook nooit in ons Seepaerd Walhalla. Wij stellen ons voor dat hij na de bezorging van de ochtendpost verveeld de door zijn tussenpersonen ingezonden aanvragen gaat controleren, posten, om dan op zijn luie achterste in de zon te gaan liggen genieten van het Zwitserleven Gevoel.

Op een zonnige morgen komt van Geneugten met zijn stalen beroeps glimlach naast mij zitten alsof we nooit problemen hebben gehad. Tast in zijn binnenzak en overhandigt mij woordeloos een aanvraag levensverzekering type gemengde verzekering groot f 100.000 !!

"Dat is andere koek dan een studieverzekering hé?" grapt hij. Aan het adres uit Maastricht zie ik dat hij deze post nooit zelf heeft gesloten maar van Piet Dreissen heeft gekregen. Piet als Bourgondiër heeft overal een brede kennissenkring. Die komt hij dan bijvoorbeeld tegen in het restaurant van Kasteel Neercanne diep in Zuid Limburg. Bovendien herken ik zijn handschrift. "Dat heb je knap gedaan", lieg ik. "Mijn complimenten en zeker een lekkere Chinees waard!"

Zonder blikken of blozen zegt de patser: "Klopt maar ik had meer een lekkere Chinese in Antwerpen in gedachte. Jij bent zeeman geweest en beslist goed bekend in die buurten. En Piet Heering schiet de kosten wel voor." Om alles niet weer gelijk op te blazen beloof ik hem erover na te zullen denken. Om Piet Dreissen te sparen vraag ik hem geen toestemming en rij met de aanvraag spoorwegs naar het Hoofdkantoor in den Haag en vraag de portier mij te willen aankondigen bij Directeur Rueb voor een belangrijke zaak. Wat voor zaak, wil de portier weten. "Kan ik u helaas niet zeggen. Maar als u wilt mag u mij op wapens fouilleren."

Vijf minuten later zit ik tegenover de heer Rueb, die mij wonderlijk genoeg uit mijn sollicitatie ontmoeting herkent. "Mooie post, maar waarom breng je die zelf? Een postzegel was toch goedkoper geweest?" Dan vertel ik de chantabele eis die er voor mij aan verbonden is. "Als dit de normale gang van zaken is geef me dan maar gelijk ontslag want daarvoor ben ik niet van zee gekomen!" Rueb steekt rustig één van zijn favoriete bolknaks op en blijft de kalmte zelf. Er is meer voor nodig om een man die jaren aan de Birma spoorweg zwoegde opvliegend te maken. "Nee, De Werd, normaal is die gang van zaken zeker niet, we zullen dat wel voor je oplossen." En met een duidelijke ondertoon van spottende ironie; "Anderzijds opent het wel nieuwe perspectieven om op Katendrecht of de Schiedamse Dijk in Rotterdam een bijkantoor te openen voor soortgelijke gevallen. Zo je weet ligt den Haag niet aan zee. Ik zal het zeker bij de komende Directievergadering als agendapunt laten opnemen. Mogelijk kunnen we de Chef Organisatie raadplegen. Hij is een geboren en getogen Rotterdammer die de stad op zijn duimpje kent. Voor deze reis naar den Haag zullen we geen verlofdag aftrekken en ik wens je een goede reis terug naar Eindhoven! "

Een paar jaar later is de fusie Nationale-Nederlanden beklonken. Nog steeds drukt mij een bescheiden medeschuldigheid daaraan.

Herman de Werd,
Terneuzen, 30 nov. 2014

Van Geneugten* alias

*Foto: Ondertekening fusieakte door v.l.n.r.:
P. Heering (18N45), notaris W.H. Gesner van der
Voort en M. Niemeijer (Nationale), april 1963.*